

Pärast EPA lõpetamist töötas juubilar Tartu Piimatoodete Kombinaadis projekteerimise grupi insenerina ja seejärel Tartu Üldehitustrusti Masinalaenutusbaasis mehhaanikuna, töökojajuhatajana ja vanemmeistrina. Alates 14. maist 1962 asus Henn Teetsov tööle Eesti Loomakasvatuse ja Veterinaaria Teadusliku Uurimise Instituuti, kus ta, vaatamata vahepealsetele ümberkorraldustele (nüüd EPMÜ koosseisus), töötab sisuliselt tänaseni.

Algul oli juubilar mehhaniseerimise osakonnas, siis erikonstrueerimisbüroo farmiseadmete osakonnas konstruktor, juhtiv konstruktor ja osakonnajuhataja. Viimasel ametikohal töötas juubilar kuni aspirantuuri astumiseni 1970. a. märtsis.

Aspirantuuris uuris Henn Teetsov lüpsi-protsessi. Aspirantuuri lõppemisel kaitses ta 1973. a. detsembris kandidaadiväitekirja teemal: *Vaakumi kõikumine torusselüpsil ja selle mõju lehmade lüpsi-protsessile*. Märtsis 1974 omistati talle põllumajandusteaduste kandidaadi kraad.

Pärast aspirantuuri lõpetamist valiti Henn Teetsov instituudi mehhaniseerimise osakonna vanemteaduri kohale, kus ta töötas kuni 1986. a. septembrini. Seejärel määrati ta mehhaniseerimise osakonna veise- ja seapidamise tehnoloogia sektori juhatajaks. 1990. a. juulis omistati talle vanemteaduri kutse. Pärast instituudi liitumist EPMÜ-ga töötab Henn Teetsov Loomakasvatuse instituudi loomakasvatustehnoloogia osakonnas vanemteadurina.

Eduka ja kohusetundliku töö eest on juubilari korduvalt premeeritud ning ta on saanud Põllumajandusministeeriumi tänukirja. Henn Teetsov on avaldanud trükis üle 80 uurimuse ja artikli, kus käsitletakse laudatöid, eeskätt aga lüpsiseadmeid ja lüpsitehnoloogiat. Viimaste osas on temast kujunenud arvestatav spetsialist vabariigis. Käesoleval ajal leiavad tema töodes käsitlemist talulautades kasutatavad lüpsisead-med ning suurtes lautades kasutatud lüpsisead-mete kohandamine talulautadele.

Oma kaastöötajate seas tuntakse Henn Teetsovi kui muhedat, tasakaalukat ja tabavate ütlemistega kolleegi, kellel on alati käepärast sobiv repliik ükskõik millise probleemi käsitlemisel.

Puhkuse ajal ja muidu vabal ajal on juubilari lemmiktegevuseks töötamine oma aianduskrundil lhastes, kus tal on väga mõnus suvemaja.

Soovime lugupeetavale juubilarile tugevat tervist, energiat ja teotahet kõigis ettevõtmistes.

H. Kask

MÄLESTUSPÄEVAD

EMMELINE MÄNNIK – IN MEMORIAM

Käsi koduaia mullas lahkus 2. mail s.a. jäädavalt Emmeline Männik.

E. Männik on sündinud 6. novembril 1919 Tallinnas, kus õppis ka Prantsuse lütseumis, mille lõpetas 1938. aastal. See-

järele järgnesid õpingud Tartu Ülikooli farmaatsiaosakonnas, kus omandas 1942. a. proviisoridiplomi. Teistkordselt, eksternina, lõpetas ta TRÜ farmaatsiaosakonna 1950. a., sest nõukogude režiim ei pidanud eelmist diplomit millekski. Paralleelselt õppis ta ka Tallinna Polütehnilise Instituudi keemia-mäeteaduskonnas, mis andis talle 1951. a. keemik-analüütiku kvalifikatsiooni.

Aastatel 1943...1951 töötas E. Männik Tallinnas Niguliste ja Kalamaja apteekides, 1951...1964 aga TRÜ analüütilise keemia kateedri assistendi ja vanemõpetajana. Alates 1964. aastast tuli ta Eesti Põllumajanduse Akadeemiasse, tehes siin õppetööd keemia-kateedri assistendi ja hiljem vanemõpetajana kuni 1984. aastani. Pensionieas jätkas tööd laborandina kuni viimase elupäevani.

E. Männik õpetas üliõpilastele üldist, anorgaanilist, analüütilist ning füüsikalist ja kolloidkeemiat. Ta on avaldanud töid mikroelementide määramismetoodikast ja nende elementide sisalduse kohta looma-, linnu- ja taimekasvatussaadustes.

Vana kooli inimesena hindas E. Männik kõrgelt kohusetunnet, täpsust ja korda. Ta oli heasüdamlik, elurõõmus ja abivalmis, lugupeetud nii üliõpilaste kui kolleegide poolt. Vabal ajal armastas tegelda aianduse ja kulinaariaga.

Lugupeetud ja armastatud kolleegi jääb leinama EPMÜ keemiaosakond.

A. Nilson

REIN TEINBERG – IN MEMORIAM

Alati

rõõmsameelne, abivalmis ja optimistlik – sellisena lahkus professor, põllumajandusdoktor Rein Teinberg Tartust esimeselt Balti riikide tõuaretuse konverentsilt aprilli lõpupäevadel. Samasugusena naasis ta

ka esmaspäeval tööle Põllumajandusministeeriumisse. Vaid mõnikümmend minutit rahulikku arutelu reisiplaanidest, siis viis ajurabandus ta haiglasse, kus 9. mail 1995 hilisõhtul ta eluküünal kustus.

Inimsaatus on kolleegidele ette teadmata. “Agraarteaduses” 1/95 õnnitlesime Rein Teinbergi tema 60. sünnipäeva puhul, nüüd aga tuleb kirjutada nekroloog.

Rein Teinberg sündis 2. veebruaril 1935 Hageri vallas talupidajate perekonnas. Koos õdedega kasvades ja talutööd tehes tekkis kiindumus loomadesse. Pärast algkooli õppiski R. Teinberg loomakasvatust alul Vana-Võidu, siis Türi Põllumajanduse Tehnikumis Seejärel seadis ta sihiks kõrghariduse. Eesti Põllumajanduse Akadeemia zootehnikateaduskonnas õppimine külvas hinge teadustööseemne. EPA lõpetamise järel 1959. aastal jätkus tööd Tori Kunstliku Seemenduse Jaama direktorina kaheks aastaks, sest siis vabanes aspirantuurikoht põllumajandusloomade aretuse kateedris. 18 aastaks sidus Rein Teinberg end sama kateedriga: esmalt aspirant ja kandidaadiväitekirja kaitsmine, seejärel vanemteadur ja dotsent, 1974. aastal doktorikraad, 1976 professorikutse. Viis aastat (1974...1979) juhtis R. Teinberg teaduskonda dekaanina. Alates 1979. aastast töötas Rein Teinberg Eesti Teaduste Akadeemia Eksperimentaalbioloogia Instituudi osakonnajuhataja ja juhtivteadurina. Tema keelevaist ja võõrkeelte laitmatu valdamine võimaldas tal täita Eesti Põllumajanduse Entsüklopeedia peatoimetaja ning ÜRO Toitlustuse ja Põllumajanduse Organistatsiooni koordinaatori kohustusi Eesti Vabariigi Põllumajandusministeeriumi juures.

Põllumajandusteaduse ajalukku läheb lahkunu lehmade piimavalgu kui tähtsa toitainete uurimise alustajana Eestis, põllumajandusloomade geneetika õppekursuse avajana ja õpikute kirjutajana, mitmete loomade hindamis-meetodite

evitajana. Lõppjärgus oli uue raamatu käsikiri ning plaanis oli veel teisigi.

Tudengipäevil köitis meestelaul, elu viimastel aastatel tekkis huvi aga kirikumuusika vastu. Kodus oli hea lõõgastuda elektriorelil musitseerides.

Muheda kolleegina ja põhjaliku teoreetikuna, kes ei kartnud kaasa lüüa loomakasvatuse praktikas, jääb ta kõigi mälestustesse.

O. Saveli

KARL-ROBERT KURM – IN MEMORIAM

Surm viis meie juurest 26. mail igaveseks ära loomakasvatusteadlase, Karl-Robert Kurmi.

Lahkunu pärines Pärnumaalt. Ta oli sündinud Saarde vallas 15. veebruaril 1926. Õppis Abja Kesk-koolis, kus lõpetas 1942. aastal 8 klassi, siis aga siirdus Tallinna 1. Tööstustehnikumi. Seal sai õppida 1944. aasta alguseni, mil saksa julgeolekupolitsei ta arreteeris ja paigutas Tallinna Keskvanglasse. Septembrikuus vanglast vabanedes jätkas K.-R. Kurm õpinguid tööstustehnikumis, kuid 1945. aasta alguses asus paralleelselt õppima ka keskkooli lõpetamiseks ettenähtud 6-kuulistel kursustel. Küpsustunnistus anti talle Tallinna 1. Keskkoolis 1945. aastal. Sama aasta sügisel astus Tartu Riikliku Ülikooli põllumajandusteaduskonda, kust sai nelja aasta pärast agronoomidiplomi. Ülikooli lõpetamisel pakkus rakenduszoologia kateedri juhataja August Eenlaid talle katsetehniku-entomoloogi kohta, mille noormees ka vastu võttis. Paraku ei jäänud ta sellesse ametisse kauaks. Juba aasta pärast õnnestus tal pääseda loomakasvatuse kateedri assistendi kohale. Järgmisel aastal loodud Eesti Põllumajanduse Akadeemia ülendas K.-R. Kurmi vanemõpetajaks põllumajandusloomade söötmise kateedris. Et aga tema huvid kaldusid rohkem loomade aretuse kui söötmise poole, siirdus ta 1952. aastal põllumajandusloomade aretuse kateedri vanemõpetaja kohale. Talle

usaldati zootehnika ühe põhikursuse – veisekasvatuse – õpetamine zootehnika- ja veterinaariateaduskonna üliõpilastele. Paralleelselt õppetööga asus Karl-Robert Kurm innuga ka väitekirja koostama. Dissertatsioon teemal *Veiste paaritusaegse vanuse mõju järglaste omadustele ja selle tähtsus paaride valikul* sai Moskvas kaitsitud 1955. aastal. Järgnes kiire tõus ametiredelil: kaugõppeteaduskonna dekaan 1955 (kuni 1960. aastani), dotsent 1957, zootehnika-teaduskonna dekaan 1961...1965 (teistkordselt 1971...1974). 1971. aastal kaitses ta doktoritööd ja valiti seejärel (1972) professori kohusetäitjaks ning professoriks (1974). Teenelise teadlase nimetuse pälvis 1974. aastal. Professorina töötas ta kuni 1992. aastani, siirdudes siis pensionile.

Pikkade tööaastate jooksul on Karl-Robert Kurmi õpetust tunda saanud tuhanded üliõpilased ja täiendusõppest osavõtjad. Oma erialal kirjutas ta kõrgkooliõpiku (1970), millest ilmus veel teine trükk (1981) ja mis täidab ka praegu oma otstarvet.

Karl-Robert Kurm oli ühiskondlikult aktiivne inimene. Ta oli valitud Tartu Linna Rahvasaadikute Nõukogusse, oli Eesti Punasekarja Tõuaretusnõukogu aseesimees. Pärast mõningat vaheaega sai temast mullu uuesti Tartu elanike esindaja linnavolikogus.

K.-R. Kurm on maetud Tartu Raadi (Jaani) kalmistule.

Ü. OII

GUSTAV VILBASTE – 110

G. Vilbaste (kuni 1935. aastani Vilberg) sündis 3. septembril 1885 Harjumaal Kuusalu kihelkonnas tolleaegses Kodasuu vallas Aavakannu külas kaheksalapselises perekonnas ning suri 82. eluaastal 21. veebruaril 1967 Tallinnas ja on maetud Kuusalu kalmistule.

Seitsmendast eluaastast alates sai tema lapsepõlvkoduks Jõelähtme vallas asuv Tõnu talu, kus ta vanemad olid algul rendikohapidajad, hiljem (1907) aga ostsid talu 4800 rubla eest päriseks. Siit käiski noor Gustav Rumm-Saunja valla- (1893...1897) ja Kolga kaheksaklassilise ministeeriumikoolis (1900...1903). Ministeeriumikooli juures lõpetas (1903) ka pedagoogikaklassi. Kooliõpetaja kutseeksami sooritas 1907. Keskkoolis käis (1913...1914) Tartus ning õiendas Tartu Aleksandrigümnaasiumi juures lõpueksamid ja sai küpsustunnistuse (1918). Tartu

Ülikooli matemaatika-loodusteaduskonda astus ta algul (1917) vabakuulajana, hiljem (1918...1926) õppis siin statsionaarse üliõpi-lasena. Nüüd siirdus ta Viini Ülikooli, kus (1927...1928) sooritas kõik taimeteadlasele ettenähtud eksamid ning omandas (1928. a. kevadel) uurimistööga *Erneuerung der Loodvegetation durch Keimlinge in Ost-Harrien* filosoofiadoktori kraadi botaanika alal – *dr. phil. nat.*

Kuna G. Vilbaste pärines paljulapselisest perekonnast, siis pidi ta oma koolituseks (nii koolides kui ülikoolis õppimiseks) ise teenima raha. Kõige rohkem töötas ta kooliõpetajana, nagu Virumaal Mädapeal (1903...1904), Harju-maal Kehras (1904...1913), Alaveres (1914... ..1916), Tartu Reaal-Kommertsikoolis (1918... ..1920), Tartu Ülikooli Botaanikainstituudis assistendina (1920...1923). Seejärel oli ta ajakirja *Loodus* tegevtoimetaja (1922...1924), Virumaa rahvaülikooli (Kundas) juhataja (1925...1927), Tartu Ülikooli teadusstipendiaat (1928...1929), õpetaja Tartu Poeglaste Gümnaasiumis ja H. Treffneri gümnaasiumis (1931...1936), Tallinnas looduskaitse inspektor (1934...1944), Eesti Loodusmuuseumi vanemteadur ja osakonnajuhataja (1945...1950), kust siirdus (1950) vanaduspensionile. Tähtsaks tööks kujunes (1930...1938) ajakirja *Loodusvaatleja* väljaandmine, mida ta tegi täiesti omal kulul. Selles on tema poolt kirjutatud nii mõnedki põllumajandusajaloolist huvi pakkuvad artiklid, nagu *Kultuurtaimi 300 aasta eest (Loodusvaatleja 1934, nr. 1, lk. 12...14)* jt. Ta on olnud meie looduskaitse esimeseks korraldajaks. Tema toimetusel ilmus sellealane kogumik *Looduskaitse* (I 1937, II 1940).

Märkimisväärne on G. Vilbaste mitmekülgne tegevus põllumajanduse alal, eriti selle ajaloo jäädvustamisel ja selgitamisel. Tema sulest ilmus 1922. a. esimene taimemääraja, millele järgnes peatselt (1925, 1936) selle parandatud ja täiendatud trükk. Need leidsid ulatuslikku kasutamist nii üldhariduslikes kui ka põllumajanduskoolides rohkem kui kahe aastakümne jooksul. G. Vilbaste taimemäärajates (*Eesti taimestik*) oli algajale orienteerumiseks suureks abiks see, et siin toodi muude andmete kõrval ka taimeliigi esinemissagedus – kas liik esineb tihti, harva või ainult kohati. Oluline oli ka taime ladinakeelsel nimel rõhu märkimine ja autori nimelühend, näit. G. Vilbergi määrajas: metsmaasikas (*Fragaria vesca* L.) – tihti, kõrge maasikas (*F. moschata* Duch.) – harva, muulukas (*F. viridis* Duch.) – kohati. Asendamatuks käsiraamatuks on ka tema sulest ilmunud *Puid ja põõsaid talvel* (1948), mis aitab neid määrata talvel lehtedeta olekus. Rahva poolt on leidnud rohket kasutamist tema *Meie*

kodumaa taimi rahva käsitluses (I 1934, II 1935). Väga nõutav on olnud ka raamat *Eesti ravimtaimi*, mis ilmus (koos O. Kooki ja hiljem koos J. Tammeoruga) kokku viis korda (I tr. 1973; V tr. 1984).

G. Vilbaste suurteoseks on kahtlemata raamat *Eesti taimenimetused* (Tln. 1993, 706 lk.), mis ilmus postuumselt (vt. "Agraarteadus" 1994, nr. 4, lk. 467...469). Selle teose jaoks kestis andmete kogumine üle 50 aasta. Raamatus on antud üle 25 000 taimenime. Teos tunnistati postuumselt 1994. aastal Eesti teaduspreemia vääriliseks. Selle kohta ütleb ta ise: *Töö on selline, et isegi suurteil rahvastel ei ole selliseid töid* (Kirjandusmuuseum f. 152, M. 12...16).

Tähelepanuvääriv on prof. Liivia Laasimeri hinnang (Teaduse ajaloo lehekülgi X, 1994, lk. 46): *G. Vilbaste ei olnud mitte ainult huvitava jutuga kõneleja, vaid ka osav sulemees. Eks kõnele sellest tema kirjutiste suur arv – üle 1200. Sellele lisandub hinnaline käsikirjaline materjal arhiivides. G. Vilbaste isiklikult kogutud herbaariumis on ligikaudu 20 000 herbaarlehte. See kogu asub praegu Eesti Teaduse Akadeemia Zooloogia ja Botaanika Instituudis. Need materjalid on olnud hindamatuks aluseks "Eesti floora" koostajaile.*

Südamelähedaseks alaks oli talle kodu-uurimine ja vanavara kogumine, millega ta alustas juba õige varakult (1908). Väga palju materjali on ta kogunud kodukihelkonna Kuusalu kohta. Ta on üksikasjalikult jäädvustanud Kuusalu khk. Rummu ja Kodasuu valla külade ja talude ajaloo ja talletanud selle materjali (masinkirjas ligi 200 lk.) Kirjandusmuuseumis. Palju andmeid on temalt talutööde kohta, nagu kevadel aedade tegemine, kündmine, käsitsikülv, sõnnikuvedu, heinategu, rukkilõikus, talgute korraldamine jne., mis enamasti on kirjutatud masinkirjas ja seega kergesti loetavad. Eesti Rahva Muuseumi on ta talletanud käsikirjalisi materjale üle 300 lehe, fotosid üle 6000 jne. Kui siia lisada veel rahvaluule, kohanimed ja murrete kogumine jm., siis näeme, et tema poolt kogutud materjal moodustab suure rahvakultuuri varamu, mis on meie sellealaste uurijate kasutuses.

Lõpuks jätab G. Vilbaste meile mõningad õpetussõnad (Kirjandusmuuseumi f. 152, M. 139:10): *Oma edu suhtes olen ma tänulik oma emale ja ta õpetustele. Minu ema, snd. 1852. a., oli lihtne külainimene. Aga temalt sain ma kolm head õpetust, mis on olnud minu juhendajaks eluteel sammumisel. Need olid: 1) Sea suud sekki mööda (sissetuleku järgi – J. K.), 2) Ära osta seda, mis sul taskus ei ole, et sa ei pea viimaks müüma seda, mis sul taskus on ja 3) Tegijal juhtub ju mõndagi, magajal aga mitte midagi.*"

Neid ema õpetusi kandis ta endaga kaasas kuni elu lõpuni. Veel on ta veendunud (Kirjandusmuuseum f. 152, M. 12:16), et *rahvus, kel pole traditsioone, läheb hukka ja ei arene edasi need inimesed, kes peavad ennast nii targaks, et omaarvates on nad jõudnud juba viimasele tipule. Inimene areneb ja õpib elulõpuni.*

J. Kuum

ELMAR LIIK – 100

Elmar Liik sündis 4. juunil 1895 Hiiumaal Kärddlas, kus ta isa oli pikemat aega kalevivabriku kassapidaja. Alghariduse sai ta Kärddla algkoolis. Järgnesid Haapsalu linnakool, Tartu reaalkool ja Tartu Ülikooli põllumajandusleaduskonna agroomia osakond, mille lõpetas 1926. a. kevadel *cum laude*. Pärast magistricksamite sooritamist ja magistritöö esitamist teemal: *Nuumloomade, eriti sigade söötmisnormid uuemate uurimiste valgusel* omistati talle 1927. a. *mag. agr.* kraad.

Juba üliõpilasena (1922. aastal) valiti ta Vahi põllumajanduskooli loomakasvatuse õpeta-jaks, kus ta töötas kuni 1929. aastani.

Alates 1928. a. töötas Elmar Liik Tartu Ülikoolis. Siin oli ta algul õppeülesande täitja, siis suunati stipendiaadina end täiendama Saksamaale, Rootsi ja Taani. 1931. aastal viibis ta Halle Ülikoolis ja 1936. aastal külastas Leipzigi rahvusvahelist linnukasvatuse kongressi. Aastatel 1929...1939 töötas ta dotsendi kohusetäitjana, dotsendina ja adjunktprofessorina.

1939. a. kaitses Elmar Liik Tartu Ülikoolis doktori väitekirja teemal *Eesti šropširi lammaste villa morfoloogiliste omaduste ja rendemendi uurimisi*, mille tulemusena talle omistati *dr. agr.* kraad, mis hiljem (1946) kinnitati ka Kõrgema Atestatsioonikomisjoni poolt.

Pärast doktoritöö kaitsmist valiti E. Liik erakorraliseks professoriks. Edasi jätkus töö TÜ loomakasvatuse kateedrijuhataja-professorina (1940...1941), professorina (1945...1947), väikeloomakasvatuse kateedri juhataja-professorina (1947...1951), EPA asutamisest alates eriloomakasvatuse kateedri professorina kuni pensionile siirdumiseni 1966. a.

Sõjakeerises sattus E. Liik Saksamaale, kuid pöörtus sealt juba 1945. a. tagasi.

Professor J. Mägi järel oli E. Liik teiseks eesti loomakasvatusteadlaseks-pedagoogiks. TÜ põllumajandusteaduskonnas õpetas ta peamiselt sea- ja lambakasvatust, kuid nende õppeainete

kõrval on ta õpetanud ka karuslooma- ja linnukasvatust ning põllumajandusloomade aretust. Kokku on prof. E. Liik põllumajanduskaadrit ette valmistanud üle 40 aasta.

Loomakasvatusalase teadusliku töö intensiivistamiseks organiseeris prof. E. Liik Väike-loom- ja Linnukasvatuse Katsejaama Raadil, mille juhatajaks ta oli 1937...1944. Katsejaam hävis sõjakeerises 1944. a. suvel.

Elmar Liik oli ühtlasi Eesti Põllutööstus- ja Linnukasvatuse Katsejaama teaduslikuks konsultandiks.

E. Liik on kirjutanud rida õppe- ja käsiraamatuid ning brošüüre oma erialalt. Eelkõige väärivad esiletõstmist peatükid *Seakasvatus*, *Lamba- ja kitsekasvatus* ning *Kodujäneskasvatus Põllumehe käsiraamatus V*. 1938. a. ilmus brošüür *Lambavill ja villa kvaliteeti mõjutavad tegurid*.

1960. a. ilmus trükist Seakasvataja käsiraamat, mille üheks autoriks oli prof. E. Liik. Oma erialal on prof. E. Liik avaldanud ligi 100 teaduslikku tööd.

Prof. E. Liik oli üks ENSV Teaduste Akadeemia Loomakasvatuse ja Veterinaaria Instituudi asutajaid, selle algaastail (1947...1950) töötas ta seal direktori asetäitjana teaduse alal. Ta oli teaduslikuks juhendajaks aspirantidele ja teadustöötajatele. Allakirjutanu oli prof. E. Liigi viimane aspirant.

Prof. E. Liik armastas oma tööd. Tema poolt peetud loengud olid sisukad, huvitavad ja teaduslikult kõrgel tasemel. Ta püüdis oma rikkalikke kogemusi sihikindlalt oma õpilastele ja kaastöötajatele edasi anda.

Inimesena oli professor Liik tagasihoidlik, sõbralik ja heasüdamlik, seejuures aga nõudlik nii enese kui ka oma õpilaste suhtes.

E. Liik oli ka hoolitsev pereisa. Ta abiellus juba üliõpilasena 1919. aastal ja tema peres kasvas üles viis last.

Professor Elmar Liik suri Tartus 19. juulil 1975. Ta maeti Raadi kalmistule.

V. Raudsepp

JOHANNES PARKSEPP – 70

Puuviljandusteadlane ja sordiaretaja Johannes Parksepp (snd. 5. septembril 1925) on pärit Rāpina valla Naha külast taluperest. Alghariduse sai ta kohalikus Radamaa 6-kl. koolis, aiandusliku eriahariduse aastatel 1942...1945 Rāpina Aiandustehnikumis, kus seejärel jäi tööle mesini-

kuna ja õpetajana ning oli aastatel 1948...1950 õppemajandi juhataja. Lühemat aega (1950...1951) Eesti NSV Teaduste Akadeemia Põllumajanduse Instituudi mullalaboratooriumis vanemlaborandina töötamise järel asus ta 1951. a. märtsist tööle Polli katsebaasi nooremteadurina. Esialgu oli ta ühtlasi ka Morna osakonna juhataja.

Töö kõrvalt õppides lõpetas J. Parksepp 1961. a. Eesti Põllumajanduse Akadeemia õpetatud agronoomina. 1968. a. kirjutas ta valmis kandidaadiväitekirja *Aedvaarika introduksiooni ja sordiaretuse tulemusi Eesti NSV-s* ja kaitses selle edukalt. 1970. a. sai ta vanemteaduri koha.

Pollis jätkas J. Parksepp 1952. a. detsembrist Eduard Viilopi (töötas Pollis 1945...1952) ja Heigo Miidla (töötas Pollis 1946...1950) alustatud marjakultuuride sordiuurimist ja -aretust. Aastatel 1953...1956 töötas ta puuviljandusosakonna juhataja Nikolai Murriga, maasika- ja karusmarjasortide aretuse alal. See töö viis maasikasordi 'Edu' ja karusmarjasordi 'Polli Esmik' väljakujundamisele. Aastatel 1958...1973 tuli tal kanda kogu marjakultuuride uurimis- ja aretustöö raskust. Seejärel hakkas maasikat uurima ja selle sorte aretama Asta Libek, kes 1985. a., kui J. Parksepp läks pensionile, pidi samuti oma kanda võtma kõik marjakultuurid.

Johannes Parksepp oli üks edukamaid puuviljandusteadlasi Eestis. Ta aretas 8 musta sõstra sorti, millest 'Mulgi Must' on praegugi ametlikult kasvatamiseks soovitatud sortide nimestikus ja veel üks uus sordikandidaat ('Varmas') on praegu esile tõusmas. Tema aretatud neljast vaarikasordist kolm ('Helkal', 'Siveli' ja 'Tomo') on silmapaistva talvekindlusega, väga saagikad ja hea maitsega ning üks ('Tomo') ka veel väga sobiv sügavkülmutatult säilitamiseks. J. Parksepp on ka maasikasordi 'Helean' autor. Üldse oli tema aretusfondis üle saja tuhande seemiku, millest neli viiendikku on must sõstar. Tema aretustööst on loota veel kahe hea valge sõstra tulekut.

Vähe on niivõrd põhjalikke, täpseid ja laiahaardelisi kirjamehi aiandusteadlaste hulgas kui J. Parksepp. Tema peateos *Marjasordid Eestis* (Tallinn, 1985, 456 lk.) esitab andmeid 1100 Eestis katsetatud sordi kohta ning sellel on kindel koht kogu maailma pomoloogilises kirjanduses. Temalt on ilmunud ka õhemaid raamatuid karusmarja (1961 ja 1976), sõstra (1971, koos Laine Ilusaga) ja vaarika kohta (1965 ja 1977). J. Parksepp kirjutas Eesti puuviljanduse ühele tähtsele *Eesti pomoloogia* (1970) sõstraid, vaarikaid ja karusmarju käsitlevad osad. Ta on kirjutanud peatükke mitmele käsiraamatule.

Johannes Parksepa erihuviks tal haljastus-
plaanide koostamine. Sellega tegeles ta eriti
pensionipõlves, kui ta töötas Karksi kolhoosi
aiandusagronoomina.

1967. a. sai ta oma töötulemuste eest, koos
Aleksander Siimoni, Jakob Palgi ja Julius
Esloniga Nõukogude Eesti preemia.

J. Parksepal on kaks tütar, neist Anne
Parksepp on tunnustatud lasteraadio tegija. Ta
jõudis näha ja olla hell vanaisa tütrepojale, teise
tütre poeg sündis juba pärast Johannes Parksepa
äkksurma (infarkti) oma kodus 30. mai 1988. a.
varahommikul. Ta on maetud Polli lähedale
Karksi (Papi) kalmistule.

K. Kask